

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16539/2022
25.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Бобан Матић, адвокат из ..., против туженог Града Крагујевца, кога заступа Градско јавно правобранилаштво града Крагујевца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 821/21 од 02.11.2021. године, у седници одржаној 25.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 821/21 од 02.11.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 821/21 од 02.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 2846/19 од 27.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете исплати 670.735,76 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 51.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 821/21 од 02.11.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда, Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. овог члана да би се прихватило одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни суд је имао у виду да из навода ревизије не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба новог тумачења права. Тужилац сматра да је потребно уједначити судску праксу у предметима где се тражи накнада штете од града као одговорног лица, а коју су изазвали пси луталице. У конкретном случају, нижестепени судови су одлуку о тужбеном захтеву за накнаду штете донели уз примену одговарајућих одредаба материјалног права, а наводима ревизије се суштински оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање, што не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије. Побија се чињенично-правни закључак првостепеног суда (који је прихватио и другостепени суд) да тужилац није доказао узрочно-последичну везу између настале штете и уједа паса луталица за коју би био одговоран тужени. Тужилац се у ревизији позвао на правноснажну пресуду Основног суда у Крагујевцу П 2845/19 као доказ о различитом одлучивању судова у истој чињеничноправној ствари. Међутим, да би Врховни суд изузетно дозволио одлучивање о ревизији ради уједначавања судске праксе, потребно је да се ради о неуједначеној пракси тог суда као највише судске инстанце, а не о различитио одлукама првостепеног суда које зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о парници ради накнади штете, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе управо од утврђеног чињеничног стања, то Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 07.06.2019. године, а вредност предмета спора је 670.735,76 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**